

PEPER IN DE KONT

Liam stond op de veranda van hun huisje uit te kijken, in het donker, zijn handen op zijn rug, zijn voeten iets uit elkaar. Een ander kind dat hem zo zou zien staan zou denken dat de Schout van Drakeneiland nog even een luchtje schepte voor hij naar bed ging. Niks aan de hand, zou dat kind denken.

In werkelijkheid voelde Liam zich ellendig. Voor het eerst sinds hij op Drakeneiland was gekomen, met Bombinie aan het begin van de zomer, miste hij volwassenen. Iemand die zijn haar door de war zou maken, zoals zijn vader vroeger deed, en zou zeggen: 'Komt wel goed, joh.' Iemand die zonder te aarzelen wist hoe het verder moest.

Maar zo iemand was er niet op Drakeneiland, want hier woonden nu eenmaal geen volwassenen. Liam moest het doen met leeftijdgenoten, die net als hij vroeger rottigheid hadden uitgehaald. Kinderen die soms al een hele zomer op Drakeneiland waren. Die avonturen hadden beleefd en in de penarie hadden gezeten. Die roekeloos op avontuur waren gegaan, 's nachts hadden gedanst op het strand. Die bang waren geweest, honger hadden geleden. Die eenzaam waren geweest en heimwee hadden verstoppt onder een steentje in hun schoen. Bukziekte noemden ze dat hier.

Het kwam vaker voor, maar niemand gaf het toe. En nu de dagen korter werden en er 's avonds een kille wind opstak, was Liam niet de enige die de tranen in zijn ogen moest verbergen.

Maar hij was wel de enige die niemand had om mee te praten. Achter hem was het huisje dat hij normaal met Pierre deelde donker en leeg. De barbecue op hun veranda stond er zwart en koud bij. De lamp bij de deur brandde niet eens. En het was zo stil! Want Pierre, die kletskont, woonde hier niet meer.

Normaal wist Liam altijd wat er op Drakeneiland gebeurde dankzij Pierre, die als Pizzabezorger overal kwam en het meteen wist als er ergens iets mis was. Maar Pierre had zich vanochtend bij andere jongens aangesloten. Bij Marnix, met wie Liam absoluut niet kon opschieten. Bij Jeroen en Jakko, die gewapend rondliepen en nooit ergens over nadenkten. Ze speelden dat ze holbewoners waren in de grotten aan de andere kant van het eiland. Dat vond Liam niet erg. Maar Pierre had hem niet meegevraagd, en dat was wel erg.

Liam zou trouwens niet eens kunnen verhuizen naar de Drakenkop op de westpunt van het eiland. Als Schout moest hij een oogje in het zeil kunnen houden op het Plein bij de Eik in Akropolis, waar alles samenkwam. Daar werden de rechtszaken gehouden, daar moest hij in zijn eentje beslissen over straf of geen straf. Er was altijd wel iemand boos op hem; hij kon niet zonder Pierre.

Hij had meer vrienden, zoals Fouad, die twee huisjes verderop woonde. Maar die was zichzelf niet, misschien omdat ook zijn huisgenoot ervandoor was. Ruben, de Fietmaker van Drakeneiland, kwam 's ochtends een uurtje om de fietsen na te kijken en daarna verdween hij meteen weer naar boven, naar het gangenstelsel onder de Draken-

kop. Ook voor hun huisje brandde geen vuur meer.

Met zijn buurmeisje Moon, een rekenwonder van dertien jaar, kon Liam meestal goed praten. Maar de Schatkistbewaarder was al evenmin thuis; hij had haar met de schatkist op de fiets zien stappen om spieën uit te delen in de grotten. Terwijl holbewoners toch helemaal niets hoefden uit te geven! Marisol was met Moon meegegaan, op werkbezoek had ze gezegd. Marisol fietste als Parlevinker altijd het hele eiland af om te zien hoe de zaken ervoor stonden. Maar de meisjes waren niet teruggekomen, dus ook in het buurhuisje was het nu een dooie boel.

Had hij zijn hond nog maar! Zou hij die mee hebben mogen nemen naar Drakeneiland? Zinloze vraag. Hobbes was teruggebracht naar het asiel en natuurlijk allang uitgekozen door iemand anders. Liefste hond ter wereld, die hoefde echt niet lang te wachten op een nieuw baasje.

Net wilde hij naar binnen gaan om dan in vredesnaam maar te gaan slapen, toen er iemand dwars over het grasveld kwam aanfietsen en slippend tot stilstand kwam voor Liams neus.

‘Mark?’ Liam tuurde. Ja, het was de Spellier, de jongen die zorgde voor het vermaak op Drakeneiland. Alles wat stroom gebruikte was hier verboden, behalve zaklampen, dus moesten ze zelf spellen bedenken. Zoals ze voor álles zelf moesten zorgen. Wat alleen maar leuk was natuurlijk – maar ook vermoeiend.

‘Schout! Ik zocht je. Wat sta je daar in het donker?’

‘Ik wou net naar bed gaan.’

‘Nu al?’ Mark keek verbaasd. De Wetten van Drakeneiland zeiden niets over bedtijden, zodat de meeste kinderen laat opbleven. Alleen Renée, de vroegere Bakker, was altijd bij zonsondergang naar bed gegaan.

Liam wees om zich heen. ‘Er valt niets te beleven vanavond.’

Mark zette zijn fiets tegen het hekje en sprong het plan-kier op. ‘Daar wou ik het juist met je over hebben. In Akropolis loopt iedereen te miepen, als ze tenminste niet onder de dekens zijn gekropen. Daarom wil ik een groot spel op touw zetten.’

‘Ga je gang,’ zei Liam. ‘Dat is jouw baan, hè. Daar heb je mij niet voor nodig.’

‘Jawel. Want ik wil iets speciaals doen. Het moet spannend en avontuurlijk zijn, maar écht, snap je. Een spel met twee partijen, met achtereenvolgingen – op de fiets en over de zee...’

‘Dat vindt Jonathan nooit goed.’ De Vlootvoogd was zuinig op zijn boten. ‘En de vissers moeten kunnen uitvaren. Er is al zo weinig te eten de laatste dagen! Trouwens, voor toestemming moet je bij de Parlevinkers zijn. Vraag het aan Ceder.’

‘Nee, ik heb jouw advies nodig.’

‘Hoezo? Ben je iets onwettigs van plan?’

Mark schudde heftig zijn hoofd. ‘Maar ik wil dat het echt gevaarlijk is. Liam, kijk om je heen. Nog geen halfacht en de helft ligt al te maffen! En overdag niet in beweging te krijgen! Maar een spel vol gevaren, risico’s, angst en beven – dat pept ze wel op. Ze hebben peper in de kont nodig, die slakjakkers.’

Dat was een woord van Pierre, die behalve Pizzabezorger en Geheime Verklikker van de Schout ook de Woordenbedenker van Drakeneiland was. Schelden met woorden van thuis mocht niet. Als Schout kreeg Liam daar toch nog wel eens klachten over, maar de meeste kinderen gebruikten Pierres verzinsels. Sokkenbol, dropzak, moshommel. Woorden die geen pijn deden.

‘Bedoel je dat de kinderen tijdens dat spel van jou in ravijnen kunnen donderen, of verdrinken? Verdwalen in de

Groene Grotten? In het drijfzand kunnen zakken? Dat ze de Kolk in kunnen worden getrokken, of meegesleurd worden door de gevaarlijke stroom tussen de Verboden Kust en Dodeneiland? Dat soort dingen?’

‘Daar dacht ik wel aan, inderdaad. Van gevaar word je wakker. Je wordt er sneller van, handiger, slimmer. En blij! Achteraf dan. Dus ja, het moet echt gevaarlijk worden.’

Liam zuchtte. De Genezer op Drakeneiland had weinig te doen, en dat wilde hij zo houden.

‘Slecht plan.’ Liam sloeg met zijn hand op de leuning. ‘Als er wat gebeurt, word jij aangeklaagd. En ik zou je veroordelen, reken daar maar op. Je lijkt wel niet wijs.’

Mark vloekte met een woord van thuis. Liam deed of hij het niet hoorde.

‘Ik vond het zelf nou juist zo’n goed idee... Eerste Wet, toch? Doe voor anderen wat je zelf ook leuk zou vinden.’

‘Pech, Mark. De Twééde Wet zegt dat je een ander niet mag aandoen wat je zelf ook niet zou willen. Vind jij het fijn als je in de Kolk ligt te spartelen? Terwijl de haaien rondjes om je heen zwemmen en de stroom je naar beneden trekt?’

Mark stopte zijn handen in zijn zakken. ‘Dus het mag niet? Noem dat maar eerlijk! Die Holbewoners – Marnix en Jeroen en Dana en Jakko en Ruben en Fenna – die laat je wél gewoon hun gang gaan!’

‘Tot er een klacht tegen ze wordt ingediend. Of tot de Parlevinkers het verbieden. Zo werkt het nou eenmaal.’

Daar was weinig kans op, dacht hij; een heel stel Parlevinkers zat zelf in de grotten.

‘Oké, dan.’ Mark klonk zwaar teleurgesteld. ‘Dan verhuis ik ook naar de Drakenkop. Daar valt tenminste wat te beleven.’ Hij sprong van de veranda. Bij zijn fiets keek hij om. ‘Doe de groeten aan Fouad. Ook zo’n sloompieper. Stik maar lekker in die regeltjes van jullie.’ Staand op de trap-pers fietste hij weg.

‘Je kwam zelf naar me toe!’ riep Liam hem achterna. ‘Had dan niks gevraagd!’

Mark had hem wel op een idee gebracht. De volgende ochtend fietste hij naar de Diepte, het kunstenaarsdorp waar de Verteller woonde. Julia was later op Drakeneiland gekomen dan hij; thuis was ze weggestuurd wegens liegen. Zelf noemde ze het 'een andere waarheid bedenken'. En dat kon ze heel goed; saai avonden kregen kraak en smaak dankzij haar vertelkunst.

Julia zat te ontbijten en Liam mocht mee-eten, wat hem goed uitkwam want thuis had hij niets meer. Ze had een soort koek gemaakt van gestampte vijgen, rozijnen en zonnebloempitjes; haar huisje stond onder een vijgenboom. Liam moest moeite doen om zijn portie niet naar binnen te schrokken. Met het gewone brood was iets raars de laatste dagen; het zag groen en het smaakte naar oude mosselen. Julia's vijgenkoek smaakte er drie keer zo lekker door.

'Heb ik soms een van de Wetten overtreden, Schout?' Julia glimlachte erbij.

'Dan had ik de Aanklager wel gestuurd.' Zijn gezicht betrok, want de Aanklager, dat was Marnix, en die zat dus in de grotten. 'Luister, Julia, ik wil graag dat je vanavond een spannend verhaal vertelt. Maar het moet tegelijk een spel zijn. Iets spannends, waar de kinderen zelf aan mee kunnen doen.' Hij spreidde zijn handen. 'Ik weet zelf niet zo goed wat ik bedoel.'

'O, maar ik zie het al voor me – een spelverhaal!' Julia straalde. 'En ik snap ook waarom je dat wilt. Tegen bukkie, toch? Steeds meer kinderen lijden eraan.'

'Fijn,' zei Liam. 'Ik kan zelf zoiets niet bedenken, maar ik ben blij dat jij het kan.' Hij stond op. 'En nu moet ik gauw gaan, anders eet ik je hele vijgenkoek op. Ik zal de nieuwe Bakker op je af sturen, want die bakt er niet veel van. Letterlijk.' Hij trok een vies gezicht.

'Niet Bibi's schuld, hè. Het ligt aan de voorraden, en daar-

voor kun je beter met de Magazijnmeester gaan praten.'

Liam schokschouderde; dat was de taak van de Parlevinkers.

'Vanavond een spelverhaal. Lukt dat?'

'Ik doe mijn best.' Er stond een frons tussen Julia's ogen; waarschijnlijk was ze al druk aan het bedenken.

Liam pakte een fiets uit het rek. 'Ik reken op je, Verteller.'

'Komt goed.'

Liam zwaaide. Natuurlijk kwam het goed: dit was Drakeneiland. Hoe groot ook het probleem, ze losten het op. Met elkaar.

De weg terug naar Akropolis liep omhoog, maar hij race-te tegen de helling op alsof hij op het punt stond om op te stijgen. Híj had in ieder geval nog genoeg peper in de kont!